

BØRN OG KVINDER.

De sidste Ugers offentlige Debatter om Børnemishandlinger og Vanrøgt af Børn i private Plejehjem og paa Sanatorier har vel stærkere og stærkere rejst Spørgsmaalet: Skal Forhold som de ommeldte vedblivende kunne bestaa?

Vi ser, der rundt omkring i By og paa Land sidder mange Plejemødre, der i bedste Fald ikke er deres Opgave voksen. Her har vi et af Onderne, at Barnepleje bliver et ret ukontrollabelt Levebrød eller Bierhverv for mere eller mindre forstaaende og mere eller mindre samvittighedsfulde Folk.

Hvad om der derfor fremtidig blev slaaet en Streg over al Sætten i Pleje og Bortadoption mod Vederlag een Gang for alle. (Gud naade vist ofte de arme Smaa, der ikke har den Takt at dø, naar disse Penge er opspiste). Hvad om Kommunerne med eventuel Støtte af Staten ved Lov overtog Forsorgen for alle Børn (saavel i som udenfor Ægteskab fødte), der ikke havde Ophold hos i det mindste den ene af Forældrene. Man vil maaske mod denne tvungne Anbringelse af Børnene paa kommunale Børnehjem indvende, at man derved udelukkede en Del Børn fra at blive optaget i virkelig gode Hjem, hos Folk, der f. Eks. paa Grund af Barnløshed kunde ønske at tage et lille fremmed Barn til sig som deres eget; men selvfølgelig skulde saadanne vederlagsfri Adoptioner eller Plejer kunne bringes i Stand, men kun med Kommunen som Mellemled, idet man ellers ikke havde den fornødne Garanti for, at Børnene virkelig blev vederlagsfrit anbragte.

Den statistisk paaviste betydeligt større Dødelighedsprocent for udenfor Ægteskab fødte Børn under et Aar (det er jo især disse

Børn, der nu er anbragte i private Plejer), er for stor til alene at skyldes den for Plejebørn uundgaaelige kunstige Ernæring.

Alene her i København kom man sikkert stadig til at regne med Forsorgen for ca. 2—3000 Børn under et Aar. (Se herom Stadslægens ugentlige Fødselsopgivelser).

Da Børn jo kræver lidt mere end en, om man saa maa sige, „en gros“-mæssig Behandling, var det vel ikke utænkeligt, om man valgte at fordele disse Børn i et passende Antal Kolonier rundt omkring i Byen, maaske slet og ret i almindeligt lejede private Ejendomme eller Lejligheder, hvorved Kommunen jo slap for de sikkert mere bekostelige Byggeforetagender.

Disse kommunale Børnehjem kunde maaske ogsaa bidrage til at bringe det saa meget omtalte Spørgsmaal om kvindelige Værnepligt et Skridt nærmere til sin Løsning. Der var jo i al Fald en Mulighed for forsøgsvis at faa billig Arbejdskraft paa denne Maade, men ogsaa ad Frivillighedens Vej kunde man sikkert med Lethed blandt Bourgeoisiets Damer skaffe det fornødne Antal Plejersker, og mangan ugift lille vordende Moder vilde sikkert med Taknemlighed her finde et Arbejde, hun ikke havde Skade af, under den for hende økonomisk set saa vanskelige Svangerskabstid.

Under fornøden Vejledning og Disciplin maatte unge danske Kvinder nok kunne betroes til at passe deres eget eller andres Børn. Disse unge Værnepligtige eller Frivillige var jo til en vis Grad tillige deres egen Kontrolkomité.

Kunde der alligevel indtræffe Tilfælde af Vanrøgt af Børnene paa Grund af Tankeløshed eller

Dovenskab fra Plejerskernes Side, saa er der dertil det at sige, at nu sker Vanrøgten ikke alene af Tankeløshed eller Dovenskab, men ogsaa for økonomisk Vindings Skyld — een af Aarsagerne til Ondet var dog fjernet ved denne nye Ordning.

Udgifterne til disse Børnekolonier maatte naturligt søges delvis dækket ved Forældrenes Underholdsbidrag, det er begge Forældres Pligt, gifte saa vel som ugifte, at sørge for, at deres Børn har det nødvendige til Livets Ophold, og paa disse Børnekolonier skulde jo sandelig i ingen Henseende ekstravageres; men iøvrigt maatte naturligvis Kommunerne, eventuelt med Støtte fra Staten, yde de manglende Summer i Tilskud. Forældrenes Underholdsbidrag bør ikke være saa ringe, at Børnene ikke kan faa en nødvendigt Opdragelse for det. Sagskundskaften kunde maaske afgøre, om Indførelsen af Alimentsbidrag efter stigende Skala i Lighed med de almindelige Skatter, rettende sig efter disses Størrelse, maaske vilde være heldigt og økonomisk bedre for Kommunerne.

Foreløbig maatte man antagelig være glad, om Kommunerne kunde paatage sig Forsorgen for Børnene i det første eller maaske de tre første Leveaar; men i og for sig var det vel kun godt og naturligt, om man kunde gøre Skridtet helt ud og sikre Børnene mod at komme fra Dynen i Halmen ved at beholde dem til Konfirmationsalderen, altsaa ved Indførelsen af en Slags kommunale Kostskoler.

Men skabtes der paa denne Maade i alt Fald ensartede og antagelig jævnt gode Kaar for alle Børn, der ikke var under den naturlige Beskyttelse af deres Forældre, burde man heller ikke